

opusdei.org

List od Preláta (november 2009)

Rok kňazov nám pripomína, že všetci kresťania majú priblížiť Ježiša Krista ostatným ľuďom svojim vlastným životom. Toto je centrálna téma pastoračného listu Preláta Opus Dei.

09.11.2009

Moji milovaní: Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Stojíme na začiatku mesiaca novembra Kňazského roka a ja s veľkou radosťou myslím na to, že je

predznamenaný dvoma liturgickými sviatkami, vyzdvihujúcimi kňazský charakter Božieho ľudu: sú nimi slávnosť Všetkých svätých a slávnosť Krista Kráľa. V prvom sviatku, ktorý slávime dnes, sa nám odhaľuje Kristovo kňazstvo vo svojich údoch, kresťanoch; v tom druhom, pripadajúcom na 22. novembra, sa nám zjavuje, že naša hlava, Ježiš Kristus, je *Večný veľkňaz a kráľ vesmíru*, ktorý pri svojom slávnostnom príchode na konci čias prevezme moc nad svojím kráľovstvom a odovzdá ho Bohu a Otcovi.[1]

Obidve slávnosti nás pozývajú zamyslieť sa nad dôstojnosťou kresťanského povolania. Svätý Peter vo svojom prvom liste všetkým nám pokrsteným adresuje nasledujúce slová: *Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste zvestovali slávne skutky toho, ktorý*

vás z tmy povolal do svojho obdivuhodného svetla. Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud; vy, čo ste nedosiahli milosrdenstvo, teraz ste milosrdenstvo dosiahli. **[2]** Knieža apoštolov vysvetľuje, že Boh tým, že nás skrze milosť Ducha Svätého urobil svojimi deťmi, nás tak začlenil do nového Božieho ľudu – Cirkvi – ku ktorej patríme nie podľa dedičstva tela, lež naším zjednotením sa s Kristom. Z moci tohto neuveriteľného vyvolenia, darovaného a nezaslúženého – sme účastníkmi na Kristovom kňazstve! – sme boli povolaní príkladom, slovami a skutkami ohlasovať Božie zázraky.

V úžase sa skloňme pred dobrotou Boha Otca a vzdávajme mu vďaku. Neuspokojil sa s tým, že poslal na svet svojho Syna, aby nás spasil, ale chcel, aby vykúpenie prišlo ku všetkým ľuďom až do konca čias; poslúžiac si Cirkvou, ktorá je Telom Krista a spásonosnou prítomnosťou

Pána v priestore a v čase. Svätý Augustín píše, že «keďže kresťanmi nazývame všetkých [pokrstených] skrze jediné pomazanie, nazývame ich takisto aj kňazmi, pretože sú údmi jediného Kňaza.»[3] Náš Otec často rozjímal nad týmto tak nesmiernym darom a podnecoval nás, aby sme všetci zmýšľali rovnako ako Kristus.[4] Preto by sme si mali položiť otázku: do akej miery sa ja snažím urobiť toto bohatstvo svojím?

Ako zo svojho koreňa, všeobecné povolanie k svätosti a apoštolátu vychádza z krstnej milosti.

Všeobecné kňazstvo predchádza kňazstvo služobné, a toto sa zasa dáva do služieb tomu prv menovanému. Bez obnovenia sa v krste by nemohol existovať posvätný stav; táto sviatosť je teda následne bránou pre všetky ostatné. Bez služobného kňazstva, prostredníctvom ktorého Cirkev ohlasuje ľudu Kristovo učenie,

začleňuje ho do svojho života skrze sviatosti – osobitne skrze Eucharistiu – a vedie ho do neba, by sme nemohli robiť pokroky na ceste k svätosti. «Všeobecné kňazstvo veriacich a služobné alebo hierarchické kňazstvo, i keď sa líšia od seba podstatne, a nielen stupňom, sú na seba navzájom zamerané, keďže jedno i druhé má svojím vlastným spôsobom účasť na jedinom Kristovom kňazstve.»[5]

Svätý farár z Arsu horlivo hlásal potrebu služobného kňazstva. Benedikt XVI. vo svojom liste pri príležitosti Kňazského roka cituje niektoré vyjadrenia svätého: «Bez kňaza – podotýka – by utrpenie a smrť Nášho Pána na nič neslúžili. Kňaz pokračuje v diele vykúpenia na zemi ... Na čo by nám bol dom plný zlata, keby nebol nikto, kto by nám otvoril dvere? Kňaz má kľúče od nebeských pokladov: on je tým, kto otvára dvere; je správcom dobrého

Boha; správcom jeho dobier ... Kňaz nie je kňazom iba pre seba, ale pre vás.»[6] Ako sa každý deň s naozajstnou vierou modlíme, aby nám nechýbali svätí kňazi? Prosíme Pána žatvy, ako si to nárokuje naše povolanie kresťanov, aby poslal robotníkov na svoje pole, v dostatočnom množstve pre nasýtenie hojných potrieb celého sveta?

Vráťme sa však k dnešnej liturgii, ktorá vyzdvihuje kňazský charakter Božieho ľudu. Apokalypsa nám v jednom pôsobivom videní stavia pred zrak ... *veľký zástup, ktorý nik nemohol spočítať zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov. Stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, v rukách mali palmy a mohutným hlasom volali: „Spása nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi!“*[7] To množstvo ľudí, ktoré spolu s anjelmi padá na kolená pred Najsvätejšou Trojicou, to sú svätí: niektorí známi,

väčšina však neznäma. Tu vidíme Boží ľud vo svojej záverečnej etape, ktorá ... **zahŕňa svätých Starého zákona, od čias spravodlivého Ábela a verného patriarchu Abraháma, svätých Nového zákona, početných mučeníkov z počiatkov kresťanstva, a blahoslavených i svätých nasledujúcich storočí, až po Kristových svedkov našej doby. Všetkých spája odhodlanie zakoreniť Evanjelium do svojho života, s pomocou hnacej sily večného Oživovateľa Božieho ľudu, ktorým je Duch Svätý.[8]**

Ako služobné kňazstvo, tak i kňazstvo všeobecné slúži na posvätenie ľudí. Kňazi, tvoriaci s Kristom hlavu Cirkvi, svoju úlohu uskutočňujú hlásaním Božieho slova, vysluhovaním sviatostí a tým, že sú pastiermi, ktorí vedú veriacich k večnému životu, ako viditeľné nástroje Najvyššieho a Večného

Kňaza. No takisto i všetci veriaci laici sa na základe kráľovského kňazstva svojím spôsobom zúčastňujú na trojitom úrade Krista Veľkňaza. Svätý Josemaría zvykol vysvetľovať, že všetci kresťania bez výnimky ... ***sme boli ustanovení za kňazov pre našu vlastnú existenciu, aby sme prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista, [9](1 Pt 2, 5) a každý jeden z našich činov konali v duchu poslušnosti Božej vôli, robiac tak večnou úlohu Bohočloveka.[10]***

Nie je treba žiadneho osobitného poverenia od cirkevných autorít, aby sme cítili naliehanie zúčastňovať sa na spasiteľskom poslaní. ***Apoštol je kresťan, ktorý je vštepený do Krista, stotožnený s Kristom prostredníctvom krstu; uspôsobený bojovať za Krista birmovaním; povolaný slúžiť Bohu svojou činnosťou vo svete na základe všeobecného kňazstva***

pokrstených, ktoré mu svojím spôsobom dáva účasť na kňazstve Kristovom. Aj keď sa toto všeobecné kňazstvo vo svojej podstate odlišuje od účasti, ktorú má služobné kňazstvo, predsa umožňuje veriacim, aby sa zúčastňovali na kulte Cirkvi, aby pomáhali iným ľuďom na ich ceste k Bohu, svedectvom slova a príkladom, modlitbou a pokáním.
[11]

Často sa pristavujeme pri otázke, čo znamená byť kresťanom, pretože my by sme mali byť nositeľmi Krista pre celé ľudstvo a celé ľudstvo opäť ku Kristovi privádzať.

Počas tohto Kňazského roka by sme sa okrem toho, že budeme prosiť za svätosť kňazov, mali modliť aj za svätosť celého kresťanského ľudu. Ak budú rodiny, ktoré budú vychovávať svoje deti v láske k Bohu svojím príkladom kresťanského života; ak

budú muži i ženy vážne hľadajúci Ježiša Krista v okolnostiach svojej bežnej existencie, potom bude oveľa viac mladých ľudí, ktorí pocítia Pánovo volanie ku služobnému kňazstvu. V týchto mesiacoch sa nám ponúka nová príležitosť, aby sme sa všetci posilnili vo vedomí všeobecného povolania k svätosti a apoštolátu, a rozhodne a bez polovičatosti sa vydali toto volanie nasledovať, bez toho, že by sme sa nechali ovládať svojou momentálnou náladou. Ako a do akej miery nás ovplyvňuje únava, ťažkosti, neúspechy? Lahko strácame pokoj a nehladáme útočisko v Bohu? Sme presvedčení o tom, že kríž je základom a korunou Cirkvi?

Svätému Josemaríovi bolo dané mimoriadne Božie svetlo, aby nás naučil, ako možno slúžiť rozširovaniu Božieho kráľovstva prostredníctvom časných aktivít. Dokonca ešte v deň jeho odchodu z

tohto sveta pripomínal skupine žien, veriacich Opus Dei, že ony takisto – rovnako ako všetci kresťania – majú *kňazskú dušu*. Okrem toho, už mnoho rokov predtým písal:... ***vždy a vo všetkom by sme mali mať – tak kňazi ako aj laici – opravdivo kňazskú dušu, ale zároveň plne laickú mentalitu, aby sme tak boli schopní porozumieť a následne v našom osobnom živote uskutočňovať onú slobodu, ktorej sa tešíme v prostredí Cirkvi a v časných záležitostiach, považujúc sa na nejakú dobu za obyvateľov Božieho štátu (Porov. Ef 2, 19) i štátu ľudí.[12]*** Kňazská duša vedie pokrstených – zdôrazňujem – dospieť k rovnakému zmýšľaniu ako Ježiš Kristus a k túžbe zjednocovať sa s ním každý deň vo svätej omši; a byť s ním spojený i počas celého dňa. Kňazský duch nás podnecuje rásť vo svätej ctižiadosti slúžiť, s úprimným a konkrétnym záujmom o duchovné a hmotné dobro našich blízkych;

povzbudzuje nás rozvíjať vážny záujem o duše, s nástojčivým zápalom byť spoluvykupiteľmi spolu s Kristom, zjednotenými s Najsvätejšou Pannou Máriou a synovsky oddanými rímskemu biskupovi; poháňa nás k pripravenosti konať zadostúčinenie za hriechy, tak za vlastné, ako i za hriechy všetkých ľudí ... Jedným slovom, milovať Boha a blížneho bez toho, aby sme niekedy povedali *už dosť* v službe Cirkvi a dušiam. Svätý Josemaría to zhrnul: **... s kňazskou dušou, ktorú pre vás všetkých od Pána vyprosujem, by ste sa mali usilovať, aby sa celý váš život - uprostred vašich každodenných starostí - premenil na jedno ustavičné vzdávanie chvály Bohu: na neustálu modlitbu a zadostúčinenie, na prosbu a obeť za všetkých ľudí. A toto všetko v dôvernej a vytrvalej jednote s Kristom Ježišom, v Najsvätejšej oltárnej obete.**[13]

Vo svätej omši nadobúdajú naše skutky večnú hodnotu. Počas nej si kresťan so silnou naliehavosťou plne uvedomí svoj záväzok spolupracovať s Ježišom na posväcovaní ľudských skutočností tým, že ponúkne svoj život a všetky svoje snahy. «*Altare Dei cor nostrum,*»[14] hovorieval sv. Gregor Veľký; Božím oltárom je naše srdce. Nemali by sme mu ... ***slúžiť iba na oltári, ale v celom svete, ktorý je oltárom pre nás. Všetky ľudské skutky sa vykonávajú ako na oltári, a každý jeden z vás, v spoločenstve kontemplatívnych duší, ktorým je váš všedný deň, nejakým spôsobom slúži svoju omšu, trvajúcu dvadsaťštyri hodín, v očakávaní omše nasledujúcej, ktorá tiež bude trvať dvadsaťštyri hodín, a takto až do konca nášho života.***[15]

Navyše, ako prejav účasti na prorockom úrade Ježiša Krista by sa všetci veriaci mali snažiť zvestovať aj

iným Božské učenie. Nepochybne je dosť priestoru pre rôzne spôsoby, ako sa zúčastňovať na evanjelizačnom poslaní Cirkvi; v každom prípade, základ akejkoľvek apoštolskej práce je zakotvený v Ježišovom príkaze všetkým kresťanom: *Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna, i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.*[16]

Rovnako účasť na kráľovskom úrade Krista kresťanov podnecuje posväcovať všetky pozemské skutočnosti; konkrétne laikov spôsobom, že sa starajú o časné veci a usporadúvajú ich podľa Boha,[17] účinkujúc vo svete ako kvas, [18] aby tak položili Krista na vrchol všetkých svojich snažení. «Všeobecné kňazstvo, ktoré sme prijali krstom – vysvetľoval don Álvaro, nadväzujúc na učenie sv. Josemaríu – je *kráľovské, vznešené*; (Porov. 1 Pt 2, 9.) lebo ak ponúkame Bohu všetko,

čo máme a čím sme, a keď mu ponúkneme všetky ušľachtilé ľudské snahy uskutočňované v súlade s Božou vôľou, vtedy sa stávame Kristovým kráľovstvom a vládžeme spolu s Ním.»[19]

Ako súčasť zvláštneho poslania, ktorým ho Boh poveril, svätý Josemaría učil, že základnou charakteristikou spôsobu, ako ľuďom pripomínať Kristovo kňazstvo podľa ducha Opus Dei, tak zo strany kléru, ako aj zo strany veriacich laikov, je laické *zmýšľanie* vlastné konkrétnemu svetskému stavu a jeho postaveniu vo svete. Inšpirovaná kňazským duchom Božích detí, povedie správne chápaná svetská mentalita veriacich kresťanov k spolupráci na spasiteľskom poslaní Cirkvi, a to s veľmi konkrétnym rázom:... ***že budú milovať slobodu a z nej vyplývajúcu osobnú zodpovednosť; že budú milovať, s láskou, ktorá sa im stane druhou***

prírodnosťou, všetky dobré veci na tejto zemi; včleňujúc do každodennej práce – avšak bez ich zamieňania – prírodnosť s milosťou, a ľudské spolu s božským.[20] Takto budú potom kňazi i laici spolupracovať na naplňaní jedinečného poslania Cirkvi, každý podľa svojich prijatých darov, a rešpektujúc pritom osobitnú situáciu každého jednotlivca. Laici vykonávajú svoje poslanie uprostred časných foriem, ktoré sa usilujú oživovať Kristovým duchom; kňazi slúžia ostatným prostredníctvom hlásania Božieho slova a vysluhovania sviatostí. To umožňuje, ako píše sv. Josemaría,... ***aby duchovní nezrážali laikov a laici duchovných; aby neboli duchovní, ktorí by sa chceli miešať do vecí laikov, a laici, ktorí by sa miešali do toho, čo je vlastné duchovným.*** ***[21]***

28. novembra budeme sláviť nové výročie zriadenia Opus Dei ako personálnej prelatury. Vzdajme Bohu vďaku a usilujme sa šíriť hlboký teologický a duchovný význam organickej spolupráce kňazov a laikov v Opus Dei, a tak sa zúčastňovať na poslaní Cirkvi, v prvom rade príkladom celistvého kresťanského života; každý jeden zotrúvajúci – podľa slov Apoštola – *v tom stave, v ktorom bol povolaný*:[22] byť kňazom alebo laikom na *sto percent*. Takto budeme s úžitkom slúžiť Cirkvi, ako sme sa o to aj vždy usilovali; tým viac dnes, keď si mnohí zamieňajú sekularizmus – ktorý chce vytrhnúť Boha zo svetských štruktúr – so sekulárnosťou; a podporíme zdravého laického ducha, o ktorom sa pápež zmieňoval pri viacerých príležitostiach.[23]

O niekoľko dní, 7. novembra, vysväťím za diakonov 32 veriacich Opus Dei. Prosme Pána, aby boli jeho

dobrymi a svätymi služobníkmi, a pokračujeme v modlitbách za osobu a úmysly pápeža a jeho spolupracovníkov, za kňazov a diakonov, a za kandidátov kňazstva po celom svete. Rovnako si budeme pripomínať deň, keď Panna Mária obdarovala Nášho Otca svojím pohladením a on našiel „ružu“ v Rialpe: obráťme sa na našu Najsvätejšiu Matku, aby aj nám vyprosila od Boha „ružu“, vydávajúcu vôňu vernosti. Spoliehajte sa na pomoc všetkých tých, ktorí nás predišli do večnosti; a počas týždňov tohto mesiaca posilňujeme, prostredníctvom našej modlitby a pomoci, jednotu Cirkvi víťaznej, trpiacej a bojujúcej.

So všetkou láskou vás žehná

Váš Otec + Javier

Rím, 1. novembra 2009

[1] Porov. 1 Kor 15, 24.

[2] 1 *Pt2*, 9-10.

[3] Sv. Augustín, *Boží štát XX*, 10 (CCL 48, 720).

[4] Porov. *Flp* 2, 5.

[5] II. Vatikánsky koncil, Vieroučná konštitúcia *Lumen gentium*, č. 10.

[6] Sv. Ján Mária Vianney; cit. Benediktom XVI. v Liste kňazom, 16-VI-2009.

[7] *Zjv* 7, 9-10.

[8] Benedikt XVI., Homília na slávnosť Všetkých svätých, 1-XI-2006.

[10] Sv. Josemaría, *Ísť s Kristom*, č. 96.

[11] Tamže, č. 120.

[12] Sv. Josemaría, *List 2-II-1945*, č. 1.

[13] Sv. Josemaría, *List 28-III-1955*, č. 4.

[14] Sv. Gregor Veľký, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímania, 19-III-1968.

[16] *Mt* 28, 19-20.

[17] Porov. II. Vatikánsky koncil, Vieroučná konštitúcia *Lumen gentium*, č. 31.

[18] Porov. II. Vatikánsky koncil, Dekrét *Apostolicam actuositatem*, č. 2.

[19] Mons. Álvaro del Portillo, Pastiersky list, 9-I-1993, č. 11.

[20] Sv. Josemaría, *List* 28-III-1955, č. 8.

[21] Sv. Josemaría, *List* 19-III-1954, č. 21.

[22] 1 *Kor* 7, 20.

[23] Porov. Benedikt XVI., Prejavy z
18-V-2006 a z 11-VI-2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-
november-2009/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-november-2009/) (23.02.2026)